

ประตูห้องนอนถูกเปิดออกพร้อมกับร่างของวิริยาที่เดินเข้าไป ค่อยๆวางพาลีของเด็กสาวไปยังเตียงกว้างแล้วค่อยผลักให้ร่างเล็กนอนลงไปกับเตียงนั้น ดจดาวจ้องคนที่ไม่วางตามองทุกการกระทำของเขา เหมือนตกอยู่ในห้วงและยากจะถอนตัว แม่จะนอนนิ่งจนเกร็งไปทั้งร่างทว่าไม่นานนักก็รับรู้ได้ถึงน้ำหนักที่ถาโถมเข้ามาทับ เรียวหน้าได้รูปของวิรียนั้นขยับเข้ามาชิดแล้วจึงนำริมฝีปากเข้าทาบทับไม่ปล่อยให้โอกาสให้เด็กสาวได้ทักท้วงหรือพูดอะไร ปล่อยให้สัมผัสทางกายเป็นเครื่องสื่อสารในตอนนีเมื่อวงแขนของเด็กสาวยกขึ้นมาโอบรอบคอของเขาเอาไว้ปากนุ่มก็ยิ่งปรนเปรอรสจวบไม่ขาด ทว่าตอนนี้วิรียาคงจะต้องเตรียมตัวสอนบทเรียนขั้นต่อไปให้เสียแล้วผละออกจากจวบจ้องมองปากนุ่มที่แดงซำส่งยืมหวานให้แล้วค่อยๆฝังใบหน้าสุดตมกลืนกายแฉะชอกคอขาวๆ

กลิ่นแป้งเด็กหอมอ่อนๆที่เด็กสาวชอบใช้ลอยมาแตะจมูกให้เขาต้องสุดตมเข้าไป เราให้ปากแดงจัดฝังลงไปทีผิวขาวอมชมพูลากไล่ไปตามลำคอระหงได้ยินเสียงร้องเบาๆจากเด็กสาว เอียงหน้าไปดูใบหน้า

น่ารักที่กำลังเม้มปากเข้าหากันสองมือที่โอบรอบคอของเขาเอาไว้เริ่มจิกรั้งคอเสื้อ เร่งเร้าอารมณ์ในตัวให้ยิ่งปะทุแต่วิริยาไม่อยากจะให้ครั้งแรกของเด็กสาวเป็นอะไรที่ฉาบฉวย อยากจะให้เป็นการประทับใจระหว่างเรา และเขาอยากจะทะนุถนอเด็กสาวให้มากที่สุดแม้อารมณ์ในตอนนีของวิริยาเหมือนสัตว์ป่าที่เห็นกระหายก็ตาม

“ฮือ ...”

“ฉันจะไม่ทำให้เธอเจ็บหรือกนะ...เชื่อดี ดจดาว”

กระซิบข้างๆหูเด็กน้อยที่กำลังตัวสั่นสะท้านกับความรู้สึกแปลกใหม่ที่ไม่เคยพานพบ วิรียมองชุดนอนลายการ์ตูนก็ยืมเบาๆค่อยขยับแกะกระดุมทีละเม็ด ทีละเม็ด โดยมีเด็กน้อยจับจ้องทุกการกระทำด้วยความอยากรู้ จนมาถึงเม็ดสุดท้ายที่มันกำลังจะหลุดออกไปแต่มือของเด็กสาวก็ไวเสียจนมารวบตัวเสื้อเข้าหากัน คนพี่ขมวดคิ้วมองไปยังเด็กสาวที่สายหน้าไปมา

“ให้ฉันเห็นทุกอย่างของเธอนะ ดุจดาว” เอ่ยบอกพร้อมกับดึงมือน้อยนั้นออกไปให้พ้นจากเสื้อ เด็กสาวเบนหน้าหนีอายๆ เมื่อรู้ว่าวิริยานั้นกำลังแหวกสายเสื้อของเธอออกจากกัน ดวงตาสีน้ำตาลเป็นประกายวิบวิบ เมื่อความขาวเนียนที่ปรากฏแก่สายตาคิวขาวเนียนละเอียดอมชมพูไม่มีอะไรปิดบัง เลยขึ้นไปเป็นความอวบอุ่มที่อาจจะไม่เท่าสาวโตเต็มวัยหากทว่ามันช่างล่อตาล่อใจเช้านัก ปลายสีชมพูที่หลับไหลหลอกล่อให้ปลายลิ้นของเขาแตะลงแผ่วเบา

“อ๊ะ! ...”

ดุจดาวร้องด้วยความตกใจเมื่อไอร่อนนั้นแตะลงบนเนินหน้าอก ความชื้นจากปลายลิ้นที่กำลังลามเลียแผ่วเบาๆ ราวกับว่าลิ้มชิมของหวานแสนล้ำค่า หน้าข้างต้องหอบหายใจถี่เมื่อถูกมือใหญ่ของร่างด้านบนกอบกุ่มหน้าอกของเธอแล้วบีบเคล้นจนหน้าใจทั้งยังสลับกับปลายลิ้น ให้เด็กสาวรู้สึกได้ว่าตัวเองแทบจะมอดไหม้เป็นจุลกับอารมณ์วาบวามที่ไม่เคยพานพบ

วิริยายังคงชิมความหวานจากยอดดอกที่เริ่มจะแข็งเป็นไต อีกข้างก็บีบเคล้นทั้งขยี้ยอดสีชมพูของ เด็กสาว ทว่าเขายังมีสิ่งที่ต้องการจะลิ้มรสมากกว่านี้ จึงค่อยๆ เลื่อนปากกร่อนลงไปตามผิวกายเนียนละเอียดสุดดมกลิ่นกายไม่วายที่จะเม้มจนเกิดเป็นรอยแดง ให้ตัวเองรู้สึกภูมิใจที่ได้ครอบครองเรือนกายสวยงามนี้หยุดวนไปปลายลิ้นรอบสะดือสวย เงยหน้าขึ้นมองสีหน้าที่เต็มไปด้วยอารมณ์ของเด็กสาวที่เขาเป็นปลุกก่อนจะจับจ้องไปที่กางเกงนอนบางเบาๆ ที่เป็นอุปสรรคขั้นสุดท้ายที่เขารู้สึกรำคาญมันขึ้นมาเสียแล้วพนมหายใจออกมาเบาๆ ก่อนจะจัดการถอดกางเกงนอนของเด็กน้อยออกหลุดไปตามเร็วขางาม แล้วความเย็นจากเครื่องปรับอากาศทำให้เด็กสาวรู้ตัวว่าตอนนี้ตัวเองกำลังเปลือยเปล่าต่อหน้าเขา เรียวขายนั่นเริ่มหนีบเข้าหากันด้วยความเขินอายแม่จะตกอยู่ในห้วงก็ตาม วิริยาเห็นว่าเด็กน้อยของเขานั้นคงจะรู้สึกกลัวอยู่

“ไม่ต้องกลัวนะ ... ทุกอย่างจะดีเองฉันจะทะนุถนอมเธออย่างดีที่สุด” ระบายยิ้มบางๆ ค่อยแยกเรียวขาของเด็กสาวออกจากกันความงามที่ไม่อาจบรรยายออกมาเป็นคำพูดได้ แต่วิริยาก็ตอบมันด้วยรอยยิ้มกว้าง... มันช่างสวยงามนัก สวยเสียจนทำให้เขาแทบคลั่งผลอกสิ้นน้ำลายลงคอที่แห้งผากมือเรียวปลดกระดุมเสื้อเชิ้ตของตัวเองออกเขวี้ยงมันทิ้งอย่างไม่ใยดี เหลือเพียงบราสีขาวสะอาดแต่ไม่นานนักก็ถูกปลดออก เด็กน้อยที่นอนจ้องการกระทำนั้นหน้าแดงกล้า เมื่อเห็นว่าคนด้านบนกำลังเปลือยเปล่าไม่ต่างอะไรจากตัวเองยิ่งเมื่อคนพื่อนั้นถอดกระโปรงรัดรูปออกไปพร้อมกับชั้นในตัวจิ๋ว ก็ทำเอาดุจดาวจ้องไม่กระพริบสายตาดะลینگกับความงามสมวัย

“ที่นี่เราก็เท่าเทียมกันแล้วนะเด็กน้อยของฉัน”

วิริยายกยิ้มดูดีแต่ที่ทำให้เด็กสาวต้องตกใจ ก็เมื่อใบหน้าดูดีนั้นฝังลงไปตรงกลางตัวของเธอแรกเริ่มนั้น เด็กสาวไม่รู้ว่าคนพี่กำลังจะทำอะไรแต่เพียงไม่นานนักเธอก็ได้คำตอบ

“ฮือออออ ...พะพี ...”

ปลายลิ้นที่ลากเลื้อยผ่านกลีบกุหลาบสวยโฉบเฉี่ยวให้เด็กสาวจิกเกร็งไปทั้งร่าง ตวัดตามเลียอยู่ด้านนอก ลิ้มรสความหอมหวานของสาวรุ่นที่ยั่วชวนเสียเหลือเกิน วิริยาไม่อาจห้ามใจให้สุดดมกลิ่นหอมมันได้ อยากที่จะแทรกผ่านเข้าไปชำแรกความสาวให้มันรู้แล้วรู้รอดแต่ไม่อยากจะเร่งรีบเกินไปนัก เขาอยากจะทำให้ดวงดาวได้รับรู้ถึงความสวยงามของการร่วมรัก จึงปล่อยให้ปลายลิ้นร่อนนั้นตวัดตามเลียกลีบกุหลาบสวยปลายขนอ่อนที่สัมผัสโดนนั้นไม่ได้สร้างความรำคาญ แต่กลับเป็นสิ่งเร้าให้เข้าไปชำแรกความสาวยิ่งนักเมื่ออดใจไม่ไหวแล้วก็ปล่อยให้กล้ามเนื้อชุ่มชื้นแทรกกลีบกุหลาบที่ปกป้องกัน พร้อมกับน้ำหวานที่เด็กสาวขับออกมาสร้างความรัญจวนแก่คนพี่นัก

ความสาวและความสวยของดวงดาวกำลังจุดวิริยาให้ลุ่มหลงจนยากจะถอนตัวขึ้น ปลายลิ้นลิ้มรสน้ำหวานแรกที่หอมหวานยิ่งกว่าน้ำผึ้งเลิศรสจนเขานั่นอยากจะกลืนกินเข้าไปให้หมด เงยหน้าขึ้นมองสีหน้าที่เต็มไปด้วยอารมณ์รักของเด็กสาวก็ยิ่งทำให้ได้ใจจับเรียวขาของดวงดาวขึ้นมาพาดบา หยิบเอาหอมอนมารองสะโพกเล็กเอาไว้ปล่อยให้ความงามของเด็กสาวลอยเด่นอยู่ตรงหน้า จึงค่อยๆฝังใบหน้าลงไปอีกครั้งทั้งยั๊นึกติดใจความหอมหวานไม่เสื่อมคลาย

ทางฝ่ายเด็กสาวเองก็เช่นเดียวกันตั้งแต่เกิดมาดวงดาวไม่เคยพานพบความรู้สึกแบบนี้ มันเหมือนกำลัง ล่องลอยอยู่ในห้วงอากาศที่เบาหวิวแต่แล้วก็เหมือนมีอะไรจุดให้ร่วงหล่น ก่อนที่มันจะแว้งคว้างเสียจน สมองไม่อาจจะคิดคำนวณได้ ยิ่งเมื่อวิริยานั้นลากมือร้อนๆลูบไล้ไปทั่วกายสาวก่อนจะวนขึ้นมาขยี้ขย้า หน้าอกของเธอดวงดาวอยากจะกรี๊ดร้องออกมาให้สมกับความทรมาน ที่กำลังปั่นป่วนกายของเธออยู่ทุกๆ

ทาง

แต่ก็ต้องเอามือปิดปากเอาไว้ไม่อยากให้เสียงน่ารังเกียจเล็ดรอดออกไปให้วิริยาได้ยิน แต่ยิ่งห้ามก็ เหมือนมันยิ่งไม่ยอมเชื่อฟัง

“อ้อ ...อ้อ ..”

ร่างทั้งร่างของดวงดาวเริ่มบิดเร้าไปมาเมื่อจุดแตกหักของอารมณ์นั้นใกล้จะมาถึง วิริยาเองก็รู้ดีจึงเกร็ง ปลายลิ้นตวัดกลับเกสรให้เด็กสาวนั้นต้องส่งเสียงครางดัง ก่อนที่ทุกอย่างจะกระตุบพร้อมไปกับปลายเท้า ซึ่งพาดไว้ตรงบ่าจะจิกเกร็งและคลายลง ในที่สุดเหลือเพียงเสียงหอบหายใจเหนื่อยๆของเด็กสาว วิริยา ยกยิ้มมองด้วยความเอ็นดูแต่บทเรียนรักมันยังไม่จบเท่านั้น

“มันยังเร็วเกินไปที่เราจะจบมันสาวน้อย”

ร่างเพรียวตาโถมทับลงไปบนร่างเล็กเจ้าโลมอยู่ตรงหน้าอกสาว ดวงดาวหันหน้าไปมาด้วยความรู้สึกที่มัน กำลังดีดดิ้นกลับมาอีกครั้งและเธอก็ยินดีจะพร้อมรับมัน ถ้าหากว่าคนที่มอบให้คือวิริยา คนที่ดูตุน ปลายยอดสีชมพูพวงแหวนเข้าไปอยู่ระหว่างกลางของเด็กสาว จับเอาขาของคนน้องพาดเอาของตัว

เองไว้

ส่งมือข้างถนัดค่อยลากลงต่ำไปเรื่อยๆ จนไปถึงช่องทางชั้นฉ่ำด้วยน้ำหวานที่ขับออกมาอย่างมากมาย เกร็งปลายนิ้วไว้แล้วจึงค่อยๆชำแรกผ่านเยื่อสาวที่กำลังค่อยๆขาดสะบั้นที่ละน้อย

“อ้อ ...เจ็บ ..ดาว ..เจ็บ”

เด็กสาวกรีดร้องออกมาเมื่อรู้ถึงความเจ็บจากสิ่งที่วิริยากำลังทำกับตัวเอง ดิ้นพรวดพราดพยายามจะพาตัวเองออกมาแต่วิริยาก็รีบกดดปล่อยให้เด็กสาวนั้นสงบ จวบจับที่หน้าผากแล้วเลื่อนลงมาประกบปากจูบให้สาวน้อยนั้นรู้สึกผ่อนคลายมืออีกข้างที่วางก็จัดการบีบเคล้นเต้าขนาดพอดีมือ ปลายนิ้วยังคงรออยู่ที่ช่องทางเสพสุขจนเมื่อรู้สึกว่เด็กสาวนั้นเริ่มปรับตัวให้พร้อมรับได้แล้ว วิริยาก็ค่อยๆ ยับปลายนิ้วเข้าไปยังช่องทางที่บีบรัดแน่นเด็กสาวจิกเล็บลงบนแผ่นหลังของคนพี่ สองขาที่เกี่ยวข้องรัดเอาไว้ก็ยังรัดแน่นมาก ยิ่งขึ้นจนเมื่อนิ้วของวิริยานั้นหายเข้าไปจนหมด

“อ้อ ...”

“ไม่เป็นไรนะ...”

จูบซบเบาๆ ที่หน้าผากแล้วจึงค่อยขยับนิ้วที่แทรกอยู่ในช่องทางร้อน ใบหน้านำรักบิดเหยเกกับความหฤหรรษ์ที่คนที่กำลังมอบให้ก่อนที่วิริยารังrangเล็กนั้นเข้ามาแนบชิดมากยิ่งขึ้น แขนแข็งแรงที่ยังคงขยับพาปลายนิ้วท่องเที่ยวอยู่ในช่องทางรักขยับเป็นจังหวะซ้ำเร็วสลับกันไป แต่แล้วดวงดาวก็ต้องตกใจเมื่อวิริยานั้นพลิกตัวลงไปนอนแล้วปล่อยให้เธอนั้นทาบทับอยู่ด้านบนของเขาแทน เด็กสาวห่อปากเหม้มเข้าหากันเพราะคนที่ยังคงกระแทกเข้าใส่ร่างของเธอ

“ขยับสิ” เขาส่งเสียงบอก

ดวงดาวมองหน้าอย่างข้งใจแต่แล้วก็ตัดสติใจขยับสะโพกไปตามจังหวะที่คนพี่เป็นคนกำหนด ไม่นานนักเด็กสาวก็รู้ว่าควรจะทำเช่นไร และตอนนี้ดวงดาวก็กลายเป็นคนกำหนดจังหวะสะโพกที่กระแทกเข้าใส่วิริยาแทนเสียแล้ว

“อ้อ ... พี่ก็อ้อ ...”

“เรียกก้อยสิ ก้อย ...”

“อ้อ .ก้อยอ้อก้อย คะ..ก้อย”

ใบหน้าน่ารักนั้นเริ่มบิดเบี้ยวด้วยอารมณ์ที่กำลังบีบรัดเข้ามาเรื่อยๆ วิริยาจึงรีบพลิกกายให้เด็กสาวลงมานอนข้างล่างแทน แล้วจึงค่อยขำแรกปลายนิ้วเข้าไปจนสุดก่อนจะค่อยๆถอนออกมาแล้วกระแทกเข้าไปอีก ทำเช่นนี้จนร่างของเด็กสาวบิดเร้าราวกับร่างที่ร่างกำลังจะแตกสลายไป และแล้วเด็กสาวก็ต้องตกใจสุดขีดเมื่อจู่ๆวิริยาก็ถอนปลายนิ้วออกมาทุกๆที่อารมณ์ของเธอยังไม่ถึงจุดสิ้นสุด คนแก่กว่ามองปลายนิ้วที่เลอะไปด้วยคราบน้ำหวานผสมกับสีแดงของเลือดสาว ก็ยกยิ้มอย่างพึงพอใจก่อนจะทาบกายทับลงไปให้ส่วนแกนกลางนั้นบิดเบียดกัน ความร้อนที่ทาบทับบวกรวมเนื้อผิวหนังนุ่มที่เต็มไปด้วยเหงื่อเม็ดเล็กสร้างความรู้ญจวนอย่างบอกไม่ถูก ยิ่งเมื่อวิริยาขยับกายให้เสียดสีกันสองมือก็บีบเคล้นหน้าอกของเด็กสาว

สองร่างงามที่กำลังโรมรันพันตุนั้นแทบจะหลอมละลายกลายเป็นหนึ่งเดียวกัน ใบหน้าสวยที่บิดเบี้ยวด้วยหวังอารมณ์อันฉกรรจ์ของความเป็นมนุษย์ที่ถ่ายทอดออกมาเป็นความใคร่ในรสแห่งกามอารมณ์ ทั้งสองต่างต้องการพากันไปยังจุดหมายขยับตอบรับทุกสัมผัสไม่ว่าจะช้าหรือเร็ว ทั้งหนักทั้งเบาๆก่อนที่จะทุกอย่างรอบๆตัวจะหยุดให้ทั้งคู่ส่งเสียงกรีดร้องระงมดังไปทั่วห้อง ปล่อยให้ความรักและความใคร่ไหลผ่านเปราะระเบือนขาสวยของทั้งคู่ วิริยาซุกซบอยู่บนหน้าอกของเด็กสาวยิ้มน้อยๆกับสิ่งที่ตัวเองเพิ่งจะทำลงไป

เธอเป็นของฉันแล้วนะ ...เด็กน้อย

จูบเบาๆที่ปากเล็กของคนเด็กสาวที่ใบหน้าพร่างพราวไปด้วยเหงื่อจากกิจกรรมรัก ทว่าวิริยายังไม่ยอมให้มันจบแค่นั้นจึงค่อยๆลากปลายนิ้วไปยังช่องทางที่ยังจ๋ำไปด้วยน่ารัก สอดแทรกให้นิ้วมือเข้ายังช่องทางที่ต่อตรงจนรู้สึกได้เด็กสาวมองหน้าทำตาโตใส่คนแก่กว่าด้วยความตกใจ แล้วก็ต้องจิกปลายเล็บไปที่ไหล่เมื่อคนที่เริ่มขยับเข้าออกอีกครั้ง

“ยังเหลือเวลาอีกหลายชั่วโมงกว่าจะเช้า ...” เขาบอก

“พรุ่งนี้ ... ดาว ... ต้องไปเรียนนะคะ”

“ฉันจะโทรไปลาให้เองนะ ... ฉันอยากจะกอดเธอไปจนถึงเช้า”

วิริยา ยกยิ้มพร่าวให้เด็กสาวนั้น ทำหน้าถอดสีก่อนจะแปรเปลี่ยนเป็นเสียงครางน่ารัก ให้คนแก่กว่าแทบจะไม่อยากปล่อยให้เวลามันผ่านไปอย่างเสียเปล่า คืนนี้วิริยาจะกอดดูดาวทั้งคืนให้สว่างคาตาไปเลย...

“อ้อ ... ก้อย พี่ก้อย”

เสียงหวานที่เอ่ยพร่ำเรียกชื่อของคนพี่ที่ถดถอยตัวเองลงไปยังเบื้องล่าง เยหน้าขึ้นมามองเสี้ยวหน้าสวยของเด็กสาวที่กำลังบิดส่ายไปมาด้วยความทรมานจากอารมณ์ใคร่ ซึ่งเขาเป็นผู้ปลุกเร้ามันขึ้นมาอีกครั้ง แม้ค่าคืนที่ผ่านมามีเด็กสาวนั้นแทบจะไม่ได้พักจากบทรักที่ปรนเปรอให้ เรียวขาสวยที่พาดไว้ตรงบ่าของร่างบางค่อยๆยกขึ้นเกร็งจนต้องจิกปลายเท้าอ้อมเข้าหากัน วิริยา เยหน้าขึ้นมาจากความงามที่ไม่ลดละ ยกยิ้มน้อยแล้วจึงลดใบหน้าลงต่ำตามเดิม

“พี่ก้อย ก้อยย ... อ้อ ...”

ใบหน้าไร้เดียงสาที่กำลังเต็มไปด้วยอารมณ์ใคร่บิดเราไปมา พร้อมกับสองมือที่ขยุ้มขยี้เรื้อนผมสีดำ จนยุ่งเหยิงไม่เป็นทรงหวังเพียงว่าจะช่วยระบายความอึดอัดที่มันอัดแน่น จนแทบทำให้หายใจไม่ออกในทุกขณะ แต่มันกลับเป็นแรงเร้าให้นักสำรวจผู้ช้ำของอย่างวิรยานั้นตวัดปลายลิ้นร้อนกวาดชิมกลับ กุหลาบงามกำลังชุ่มฉ่ำไปด้วยน้ำหวาน นักสำรวจผู้หิวกระหายราวกับอดอยากปากแห้งเป็นแรมปีกลับกลืนกินน้ำหวานจากเกสร กวาดเสี้ยจนราบเรียบแทบไม่เหลือสักหยดเดียว

“อ๊ะ ..อ้อ ...พีก็อ้ย ดาวเสียว”

สาวน้อยของวิรยารำร้องด้วยน้ำเสียงกระเส่า ปากเล็กขบเม้มเสี้ยจนขีดไร้สีเลือดเมื่อความทรمانนั้นมันยังไม่ยอมสิ้นสุดลงมีแต่กลับยิ่งเพิ่มให้คนอายุน้อยดั้นพล่าน เป็นเหตุให้มือแข็งแรงของวิรยาต้องจับล็อคสองขาของเด็กสาวเอาไว้ ละเลงปลายลิ้นซ้ำแรกเนื้อสาวเข้าไปตวัดโฉบเฉี่ยวให้ทั่วทุกอณูเกสรงาม

“อ้ายยย ...มะไม่ไหว ไม่ไหววแล้วนะ”

ในจังหวะที่ร่างเล็กนั้นบิดส่ายโดยที่สองขายังโดนมือแข็งแรงของคนแก่กว่าจับเอาไว้ ทว่าต้องสะดุ้งเฮือก

เมื่อร่างกายนั้นรับรู้ได้ถึงความแข็งแรงของสิ่งแปลกปลอมที่กำลังแทรกผ่านช่องทางร้อนที่ชุ่มฉ่ำหล่อลื่นไปด้วยน้ำหวานจากกายสาว ดวงตาเบิกโพลงปากเล็กเผยออก แต่แล้วก็ถูกรอบครองด้วยปากสีแดงสด

ที่

เลาะเล็มสอดแทรกลิ้นกวาดไปตามไร้พินแล้วจึงแปรเปลี่ยนไปหาลิ้นร้อนของเจ้าของโพรงปาก ตวัดกวัดเกี่ยวให้อีกฝ่ายได้ชิมรสน้ำหวานจากกายตัวเองซึ่งยังติดอยู่ที่ปลายลิ้น

เบื้องล่างยังคงรุกรานด้วยจิ้งหะเนิบนาบเข้าออกอย่างเชื่องช้า แต่แนบแน่นในทุกสัมผัสสร้างความ

ปั่นป่วน

ให้เด็กสาวไม่น้อยแม้คำคืนที่ผ่านมาจะรู้สึกหนักแค่ไหนก็ได้รับการทะนุถนอมจากวิริยาเสมอ ความรู้สึก

เจ็บแสบที่เคยมีในตอนแรกนั้นก็กลับมลายหายไปสิ้น ด้วยการเล่าโลมแสนอ่อนโยนของคนเป็นพี่ถึงจะได้

นอนเพียงสองสามชั่วโมงทวาร่างกายกลับไม่รู้สึกรถึงความอ่อนล้าหรือเหน็ดเหนื่อย เธอเองก็ไม่เข้าใจ

เช่นกันว่าเป็นเพราะเหตุใด ทั้งๆที่หอบหายใจถี่ระรัวจนแทบหายใจไม่ทันอยู่หลายครั้งแต่ก็สุขสมไป

ด้วยความสุขจนแทบจะสล้าก

“ดาว ...ดาวระ รักก้อย”

พร้าเพื่อคำว่ารักด้วยน้ำเสียงแผ่วเบาแต่หนักแน่นในความรู้สึกของคนฟัง รู้สึกตื้นตันอย่างบอกไม่ถูก

ให้รีบตอบรับด้วยสัมผัสทางกายเข้าครอบครองปทุมถิ่นสมวัย ดุดันประจักษ์ตัวเองเป็นทารกเฝ้ารอน้ำ

นมจากมารดา ออกแรงจนเกิดเป็นรอยจ้ำจ้ำแล้วซ้ำเล่าทั้งๆที่รอยเดิมที่ทำเอาไวยังไม่ได้จางลงไป

แม้แต่รอย เด็กสาวผวาเล็กน้อยดีไปทีไหนฉลาดของของคนพี่เบาๆพอจะรับรู้ว่ามีชาวๆของเธอตอนนี้

มันเต็มไปด้วยร่องรอยดีตราความเป็นเจ้าของของคนชี้หวง

“ละ...แล้ว แบบนี้ ดาว จะไปเรียนได้ ยังไงคะพี่ก้อย?”

เด็กน้อยเอ่ยถามอย่างไร้เดียงสาแต่กลับทำให้คนแก่กว่าแกลังขมวดคิ้วมุ่น ยิ่งเห็นใบหน้าน่ารักที่กำลังพยายามต่อต้านความต้องการของตัวเองที่กำลังลุกโชนอยู่ ยิ่งอยากทำให้วิเรียนักอยากจะทำแกลังให้มากขึ้น หมุนคว้านนิ้วมือยาวภายในช่องทางรักของเด็กสาว ทำเอาร่างเล็กถึงกับเบิกตากว้างจ้องมองใบหน้าดู

ดีของคุณผู้ปกครองก่อนจะค่อยๆเปล่งเสียงร้องหวานๆ ให้วิเรียนั้นอมยิ้มพึงพอใจกับสิ่งที่เห็น

“เด็กน้อยของฉัน ...อยากล้วยไปเลยฉันจะไม่ทำให้เธอเสียหายหรอกนะ”

“อ้อ ...ดาวไม่ ได้กลัวเรื่องนั้น อ๊ะ ...อ้อ...”

ปากเล็กห่อปากเข้าหากันแล้วขบเม้มอีกครั้ง เมื่อเบื่องลางนั้นกำลังถูกอีกฝ่ายเพิ่มระดับความแรงจนได้ยินเสียงเนื้อที่กระทบเข้ากับร่างกายของเธอ วิริยายังคงหยอกล้อกับปทุมกันน่ารักทั้งโลมเสียเคล้นคลึงสลับกับปลายลิ้นขึ้นที่ดูดกลืนอย่างคนหิวกระหาย ส่วนเด็กสาวก็ได้แต่ร้องครวญครางกับความ

ทรมาน

ที่ถูกรังสรรค์ด้วยความพอใจของวิริยา ขยับเข้าออกเร็วบางช้าบ้างอยู่หลายจังหวะ จนกระทั่งเมื่อข้อมือแข็งแรงของเริ่มกระชับเข้าออกทั้งเร็วและหนัก จนร่างของเด็กสาวที่บิดเราไปมาเสียงร้องครางที่เริ่มจะตั้งขึ้นเรื่อยๆตามอารมณ์ที่มันกำลังพุ่งขึ้นสูง ใบหนาน่ารักสะบัดไปมาผมสีดำกลับสะบัดสยายยุ่งหยิงแต่ไม่นึกจะสนใจเพราะร่างทั้งร่างที่กำลังถูกรุกรานด้วยสัมผัสสวาบหวามไกลจะถึงขีดสุด สมองชาวโพลนมีแต่ความว่างเปล่าและเบาหวิวจน เหมือนลอยละล่องอยู่ในห้วงวิมานที่เต็มไปด้วยความมหุหรรษ์สัมผัสหนักแน่นครั้งสุดท้ายที่ส่งเข้ามายังช่องทางร้อนพร้อมกับของหวานที่กลั่นด้วยความสุขสมไหลทะลิกเลอะข้อมือของคนแก่กว่า ร่างที่กระตุกไหวเบาๆนอนหอบหายใจระรวยพลันสะตงน้อยๆเมื่อร่างสูงถอนสิ่งแปลกปลอมออกจากช่องทางร้อนที่ยังคงตอดรัดเอาไว้นั่น

“อ๊ะ ...พีก้อย ...อ้อ”

“เป็นอะไรคะสาวน้อย...”

วิริยาพยักมพรางพราวให้เด็กสาวที่ยังจัดระเบียบการหายใจของตัวเองไม่ค่อยดีนัก เกือบจะหยุดหายใจไปชั่วคราวเพราะรอยยิ้มยั่วเย้าของคนแก่กว่านั้นแหละที่ดูจดาวไม่ค่อยจะได้เห็นนัก และมันยังไม่คุ้นชินเท่าไรแต่แล้วก็ต้องเบือนหน้าหนีด้วยความเขินกับการกระทำของคนแก่กว่า นิ้วเรียวยาวของวิริยาที่เลอะไปด้วยน้ำจากกายของเธอแต่ลั่นเล็กสีแดงฉ่ำของคนพี่กลับคอยโลมเสียวราวกับว่ามันเป็นสิ่งที่เอร็ดอร่อย ยิ่งกว่าสิ่งใดดูจดาวยกมือของตัวเองขึ้นมากัดเอาไว้แก้มเขินอายทว่าไม่กี่วินาที วิริยาก็จัดการมอบจูบรสหวานที่เคลือบไปด้วยน้ำจากการร่วมรัก เด็กสาวเองก็ลึ้มรับอย่างเต็มใจสร้างความพึงพอใจแก่คนพี่อย่างมากกว่าจะถอนจูบออกมาได้ก็แสนจะอ้ออึ้งเพราะต่างฝ่ายยังอยากจะชิมชั้บรสหวานจากกันและกัน แต่อากาศที่กักเก็บไว้ดูจะไม่ค่อยเป็นใจมากนักทำเอาวิริยานึกหงุดหงิดสงสัยว่าทำไมมนุษย์จะต้องหายใจกัน!!!

“อีกสักรอบแล้วเราค่อยไปอาบน้ำกันนะ”

“อะไรนะคะ!!”

วิริยาไม่รอให้เด็กสาวได้ตั้งตัวติดก็จัดการโถม

เข้าทับทั้งร่างให้ส่วนร้อนชื้นที่ยังคงเต้นตบตบได้

บดเบียดเข้าหากันก่อนจะจับตัวเด็กสาวให้กึ่งนั่งกึ่งนอนจับขาทั้งสองข้างของดูจดาวให้กางออกแล้วสอด

ขาข้างหนึ่งของตัวเองไปใต้ขาของเด็กสาว ส่วนอีกข้างนั้นพาดทับขาอีกข้างของดูจดาว

เอาไว้เด็กสาวดูจะไร้เดียงสามากนักไม่เข้าใจว่าวิริยากำลังทำอะไร จนกระทั่งเมื่อสะโพกของวิริยา

ขยับเข้ามาใกล้ส่วนร้อนชื้นที่กำลังจะแนบชิดติดกันจนแทบจะหลอมละลายเป็นเนื้อเดียว

เมื่อสะโพกกลิ้งของคนแก่กว่าบดเบียดเข้าไปหา มือข้างหนึ่งของวิริยาจับขาของเด็กสาวที่พาดทับตัวเอง
เอาไว้ดึงให้เข้ามาหาซึ่งเด็กสาวเองเมื่อจับจังหวะได้ก็เริ่มโยกตัวตอบรับจังหวะกับคนพี่ เสียงครางที่ไม่รู้
ว่าเป็นของฝ่ายไหนทั้งเสียงหอบหายใจที่ทำให้ลึนหลุมภายในห้องระอุไปด้วยองศาของความรัก สะโพก
ที่ขยับเข้า
หากันนั้นเริ่มเน้นจังหวะเร็วขึ้นตามแรงหอบหายใจถึง

“อ้อ ...อ้อ ...พี่ก็อ้อ”

“ดาว ดาว ...อ้อ”

“อ้อ ..”

“อ้มมมมมม...”

เสียงกรีดร้องดังระงมพร้อมกับสองร่างที่ซุกซบไปกับเตียงนอนหอบหายใจรีบตักดวงเอาอากาศเข้าไปยัง
สาวน้อยที่เปลือกตาแทบจะขยับลงมาปิดด้วยความเหนื่อยอ่อนจากกิจกรรมรักมาราธอน แต่ยังไม่ทัน
จะหายเหนื่อยดีก็รู้สึกว่ตัวเบาหวิวลอยละลิวในอากาศพอขยับเปลือกตามองก็เห็นวาร์วยยิ้มกว้างของวิริ

“ไปอาบน้ำกันนะ...”

“อาบน้ำจริงหรือคะ” เด็กน้อยถามตาแป๋วแต่วิริยาทำเพียงยิ้มที่มุมปากเป็นคำตอบแทน

ห้องน้ำภายในห้องนอนของวิเรียนั้นถูกสร้างเป็นห้องกระจกใสโดยรอบ ตรงกลางเป็นอ่างจาคูตซีขนาดใหญ่พอสำหรับสองคนกระจกใสมีมุสึแขวนห้อยเอาไว้แต่บัดนี้กลับถูกเปิดโล่งจนอากาศข้างนอกที่เย็นน้อยๆพัดเข้ามาให้รู้สึก วิริยากวาดสายตามองแล้วหันมามองเจ้าของวงแขนที่อุ้มตัวเองไว้ตาปริบๆ คนเพียงยิ้มน้อยๆคอยวางร่างของเด็กสาวที่ดูอ่อนแรงให้นั่งตรงขอบอ่างเปิดก็กอน้ำร้อนกับน้ำเย็นลงไป

ในอ่าง

กอดเปิดระบบให้เป็นน้ำวนผสมให้ได้อุณหภูมิพอเหมาะหันมาประคองเด็กสาวขึ้นมาอุ้มไว้ในวงแขน

อีกครั้งแล้ว ค่อยๆเดินเข้าไปในอ่าง วางร่างของเด็กสาวลงในอ่างที่มีน้ำอุ่นพอเหมาะ

ก่อนจะทรุดตัวลงนั่งชันข้างหลังของเด็กสาว

เด็กสาวที่ดูจะรู้สึกผ่อนคลายมากขึ้นกับน้ำที่อุ่นกำลังดี ทั้งวิริยาก็กดเปิดระบบน้ำให้เป็นแบบไฮโดรเธอร่า

พี เพื่อคลายความตึงเครียดของกล้ามเนื้อ ร่างที่นิ่งพิงกับตัวเข้านั้นค่อยๆเอนเข้ามาหาวิริยา

จึงจับเขยคางให้ใบหน้าสวยน่ารักนั้นเอียง

ขึ้นหาก้มลงประทับจูบปากที่เผยอรออยู่จุดดาว

ปล่อยให้ตัวเองรับจูบแสนหวานจากปลายลิ้น เข้าไปกระตุ้นอารมณ์ให้

ร่างกายที่เริ่มจะผ่อนคลายอยู่ไร้ซึ่งการหักห้ามใจที่ไม่เคยมีอยู่อีกแล้ว ปล่อยให้ความรู้สึกที่เราร้อนดอบ

สนองสัมผัสของ

วิริยาอย่างเต็มที่ยิ่งเมื่อคนพิพลิกกายเด็กสาวให้หันหน้าเข้ามาหา ให้ร่างเปลือยของทั้งคู่กอดรัดกันอย่าง

นัวเนียไป

ทุกส่วนของร่างกายเหมือนพยายามจะหลอหลอมเข้าไปเป็นร่างเดียวกัน

ระบบน้ำที่กระตุ้นร่างกายผิวกายที่เสียดสีกันไปมาอย่างแนบแน่นเป็นสิ่งเราให้อารมณ์ยิ่งลูกโขน
ท่ามกลางอ่างจากัดซี่
ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปตามความต้องการทางธรรมชาติโดยมีสิ่งเราจากภายนอกนั้นคือความรัก เร่งเราให้
อารมณ์ยิ่งทวีคูณ
ให้เราร้อนมากยิ่งขึ้นคล้ายๆปฏิกิริยาเคมีลูกโซ่ที่ส่งกันไปอย่างต่อเนื่อง ความเราร้อนเพิ่มขึ้น เพิ่มขึ้นและ
พร้อมจะแตกออก
เมื่อถึงจุดสุดยอดของอารมณ์ทั้งคู่ เด็กสาวหงายศรีชะพิงกับขอบอ่างปล่อยกายไปตามแรงกระตุ้นของวิริ
ยาที่โหมกระหน่ำ
ด้วยความเราร้อนสายน้ำที่ไหลวนช่วยหล่อเลี้ยงให้คนแก่กว่าส่งกระแสความรักความใคร่แทรกผ่านเข้า
ร่างของเด็กสาวงายตาย
รวดเร็วและหนักหน่วงขึ้นทุกทีตามแรงปรารถนา

เด็กน้อยโผเข้ากอดร่างของคนแก่กว่าด้วยความรักที่อยากจะให้วิริยารับรู้และลดความเสียวสะท้าน สติ
แทบจะหลุดลอย
ออกไปแต่เด็กสาวไม่ลืมที่จะส่งความรักแทรกผ่านไปยังตัวของวิริยาบ้าง ทำให้ปฏิกิริยาของทั้งคู่ต่าง
เร่งเราซึ่งกันและกัน

วิริยาจวบจับเมื่อร่างของเด็กสาวสะท้านอย่างสุดตัวด้วยความอ่อนโยน พายุสงบลงไปแล้วพร้อมกับน้ำใน
อ่าง
ที่เหลือไม่ถึงครึ่งวิริยาก้มลงไปจูบเนินหน้าอกของเด็กสาวอย่างดีตราประทับ

“เธอเป็นของฉัน ... ดุจดาว”

